

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΦΙΛΜΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τ' ΑΤΕΛΙΕ ΜΟΔΑΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ένα πρωτότυπο άρθρο του Άντρέ Μωζέ για τη ζωή και τα μαρτύρια των μανεκέν στην πόλη του κινηματογράφου)



ΤΗ 35η Λεωφόρο, κοντά στα διαφημιστικά γραφεία των κινηματογραφικών εταιρειών, υπάρχει ένα μεγάλο κτίριο που μοιάζει μάλλον μ' εργοστάσιο, παρά μ' σπίτι. Κάθε πρωί, στις έφρα ή ώρα από την τεράστια πόρτα του περνούν πολλές εκατοντάδες γυνακών, κοριτσιών και μικρών παιδιών για να εξετασθούν μέσα σ' αυτό το κτίριο. Στις όκτω ή ώρα άκούγεται το διαπεραστικό σφύριγμα της σιρήνας του κ' άμέσως κατόπιν ένας ύποκοπος έδουδος από ραυτομηχανές. Πενταζόντες τέτιες μηχανές εργάζονται αδιάκοπα όλη τη μέρα. Πενταζόντες άγνωστες... εβεντέτες κάνουν έπι μέσα αληθινά θάματα με την τέχνη τους. Κάθε κορίτσι, βλέπετε πού εργάζεται στο εστούντιο αυτό έχει την άφελεια να πιστεύει ότι είνε εστέρας. Κ' άξέχαστο θά μού μείνη το άόλοφο ανέκδοτο, πού τ' άκουσα να το διηγείται μιά μέρα ο Τζών Μπάρκινωφ στη συντροφιά του:

Ένα βράδυ, κάποιος φίλος του πήγε στη βύλα του για να του ζητήσει μιά πληροφορία. Φαινόταν ύπεροβολικά στενωχωρημένος και το βλέμμα του έδειχνε όλη την ανησυχία πού βασάνιζε την καρδιά του.

— Τζών, του έλε, φίλε να μ' δοθήσθης. Δώ και λίγες μέρες έχω χάσει τον ύπνο μου και φοβάμαι ότι θά κάνω καμιά τρέλλα !...

— Δεν ε' καταλαβαίνω, άπόρρητο ο Μπάρκινωφ. Μήπως σκέφτεσαι να κοσμεσθής ;

— Όχι, θέλω να παντρευθώ μιά εβεντέτα !

— Μιά εβεντέτα ; έκανε κατάκληρο ο εγόςης της όδόνης. Άλλά γιατί ός τώρα δεν μού είπες τίποτε ; Άληθεια πού είνε ;

— Ένα πολύ γοητευτικό πλάσμα. Είνε άδελφή της Μαιή Γουέστ !

Ο Τζών Μπάρκινωφ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα γέλια του.

— Άλλά ή Μαιή Γουέστ, ξεγρόνισε κατάκληρο, δεν έχει άδελφή κ' ούτε υπάρχει καμιά συγγενής της να παύει στον κινηματογράφο.

Ο φίλος του τ' άχασε. Και για να εξασκερίσει τί συνέβαινε ύπεροβολικά, τον παρακάλεσε να τον δοθήσθη να ανακαλύψει την αλήθεια. Ο Τζών Μπάρκινωφ έδέχθηκε, παρακολούθησε τον φίλο του, είδε από μικρά την εδδελφή της Μαιή Γουέστ, την παρακολούθησε κ' αυτή και δεν άργησε να καταλάβη πού ήταν, όταν την είδε να μπαίνει στο άτελιέ μόδας του εστούντιου. Ήταν φανερά μανεκέν, το άποιο με τις τουαλέτες του Όβου Ραυτινής κατούθωνε να παρουσιάζεται πάντα κομφοτυμένη και να κάνει τη μεγάλη κυρία και τη μορφα εγόςης. Το είπε φυσικά στον φίλο του κ' έκείνος έλαχε καλά να την στείλη περίωτο, γιατί δεν μπόρεσε βέβαια να παντρευθώ μιά νέα της άπιας το μωλό ήταν πάνω από το κεφάλι της !

Αυτές λοιπόν ή εβεντέτες των άτελιέ ραυτινής ζούν διαρκώς μ' αυταπάτες. Αίσιως ταξιδεύουν στα σύννεφα. Στην πραγματικότητα όμως δουλεύουν σκληρά, από τις όκτω ή ώρα το πρωί, μέχρι το βράδυ σκυμμένες πάνω στις μηχανές ή τρομπόντας τα δάχτυλά τους με τη βελόνα, άμυλτες, με το βλέμμα χαμένο στους παραμυθένιους κόσμους της φαντασίας τους.

Τ' άτελιέ μόδας της φιλιμουπόλεως δεν μοιάζουν καθόλου με τους άλλους παρόμοιους οίκους της Ενώπης και του Νέου Κόσμου. Σ' αυτά τίποτε δεν είνε άδύνατο, γιατί διευθύνονται από τις καλύτερες μοδίστρες και τους διασημότερους σχεδιαστές. Σ' ένα τέτοιο άτελιέ μπορείτε να παραγγείλετε ένα φόρμα της Μαρίας Άντουανέττας ή κρηγίσιπας του Σιάμ. Θα σας το ράψουν με την ίδια εύκολία πού ράβουν μιά μοντέρνα τουαλέττα.

Άλλ' ός σας αναφέρουμε πλέον τι μάς έπετε ή μαντάμα Τουσάλ, ή διευθύντρια αυτού του... εργοστασίου ραυτινής της 35ης Λεωφόρου. Καθώς βλέπετε, μιά Γαλλίδα μεθύνεται τη μόδα στη φιλιμουπόλη και μάλιστα μιά Παρισινή. Η κ. Μαρζέ Τουσάλ είνε

μιά γυναίκα άκαθορίστου ήλικίας ! Είνε όστόσο πού άμορφη και γοητευτική, χάρις στις φρονίδες των Ίνστιτούτων Καλλώνης. Με δέχτηκε σ' ένα πολυτελές γραφείο γεμάτο από άστραφταλά χρυσάλλα. Φαινόταν πού εύχαριστημένη.

— Έσείς οι ρεπόρτερ, μού έδήλωσε με κάποια συγκρατημένη κακία, γράφετε ένα σωρό πράγματα για τους εστέρες και για τις εβεντέτες. Ός τώρα όμως ποτέ δεν καταδεχτήκατε να γράψετε δυό λόγια και μιά μιά. Κ' όμως αν ή καλλιτέχνιδες είνε γοητευτικές, αυτό το όφελουν περισσότερο στην τέχνη μας. Έμεις τους κρούουμε τις άτελιές τους, τα φυσικά τους ελλαιτώματα και τις παρουσιάζουμε πενταμορφες σαν νεράιδες. Κανείς από τους θαυμασιούς τους δεν έβρει, ότι μερικές εβεντέτες, με την περιβολή της Είπας είνε για τ'... πανηγύρια ! Έχουν άδύνατο σώμα, μοιάζουν σαν σκελετοί ή έχουν διάφορους έγκους τους όποιους κανείς αισθητικός χειρόλογος δεν μπορεί να εξασκερίσει. Η Μάρλεν Ντήιτς, παραδειγματός χάριν, είνε γνοστή στον κινηματογράφο ός ή εγναίκα με τα πού άμορφα πόδια. Άν την διτε όμως γυνή θά μείνετε κατάκληρο ! Τα τελευταία χρόνια, το στήθος της έχει άδυνατίσει ύπεροβολικά και μοιάζει σαν στήθος κοκερικού άνδρος. Κ' αυτός είνε ο λόγος πού ή εμορφα εβεντέτος προτιμεί να ντύνεται άνδρικά. Ένα άνδρικό κοστούμι μπορεί να παραγγευθώ με βράτες και να κάνει αυτόν πού το φοράει για μωσάν άν άνάστος Έλληνας αθλητής ! Το ίδιο συμβαίνει και με την Μάρλεν Ντήιτς. Τα κοστούμια της είνε βαριά σαν μολύβι. Έτσι κρύβει την τρομακτική άδυναμία της. Όταν όστόσο τη διτε με μιά έβουλη τουαλέττα δεν θά την άναγκώσετε, μαζί μωσάν σαν ένα πλάσμα πού βράζεται στο τελευταίο στάδιο της σφαιματώσεως !

Η κ. Τουσάλ είνε ίσοο άμυλτική, όποτε δεν άφήριμε την τάκρια να μάς ξεφύγη. Την παρακάλεσαμε λοιπόν να μάς άποκαλύψη και μερικά παρόμοια σκάνδαλα. Άπανταί πρόβλημα στις ερωτήσεις μας.

— Η Έσθερ Ράλστον έχει όμορφο σώμα ; την ρωτούμε.

— Ναι, το σώμα της είνε πλαστικό. Μόνο πού έχει άνεπτυγμένες λαγώνες. Για να σιάξη τη σιλουέττα της άναγκάζεται να φοράη γιμώνα καλοκαιρι είδικό κοσού πού είνε πού μωστρωκό.

— Κ' ή Τζών Κρόουφορντ ; τολμούμε να τη ρωτήσουμε.

— Έκείνη πάλι έχει πάθει ένα πούλο πρόεργο... Εξέδωλα. Τα πόδια της έχουν άδυνατίσει, το σώμα της έχει χάσει την πλαστικότητα του και ή καθημερινές γυμναστικές άσκασεις τ' έχουν κάνει να μωσάν με σώμα άνδρος. Η Τζών Κρόουφορντ με μαγιά είνε ένας δυνατός έργάτης του λιμανιού. Την είδατε μήπως στο έργο «Η Κυρία του Ντίσιονγκ» ; Ναι ; Έ, τότε μπορείτε να με καταλάβετε.

— Και ή Γερτίτα Γουάμορ ;

— Έκείνη είνε ένα ξεχοριστό πλάσμα. Δεν μωσάν ούτε με γυναίκα, ούτε με άνδρα. Άνθηκε, όπως λένε, στο τρίτο φίλο !

Άναγκαζώμαστε να σταματήσουμε αυτές τις άδιόριτες ερωτήσεις μας γιατί φοβόμαστε ότι ή ειλικρίνεια της κ. Τουσάλ μπορεί να την καταστρέψη. Άλλά αυτές ή άποκαλύψεις της Παρισινής μοδίστρας μάς άφήρουν κατάκληρο.

Το πρόεργο δέ είνε ότι όλες ή εβεντέτες για να κρύψουν τα φυσικά ελλαιτώματά τους καταφεύρουν σ' είδικές σχεδιαστές, οι όποιες τους φτιάχνουν φαντομίνια, όχι σύμφωνα με τη μόδα, αλλά σύμφωνα με τις ίδιοσφιές τους. Αυτές όμως ή είδιοσφιές δεν είνε τίποτε άλλο παρά το μέσον με το όποιο μορφούν να φανώνται πάντα γοητευτικές.

Η κ. Τουσάλ κατόπιν μάς μιλάει για την σκληρή δουλειά των εργατριών. Για διατυπωμένα κορίτσια δουλεύουν αδιάκοπα. Υπάρχουν μάλιστα μερικά διευθυντά των εστούντιου πού παραγγέλλουν τα κοστούμια ενός φίλμ λίγες μέρες πριν ν' άρχισή το εγόςίμας του. Για να προλάβουν λοιπόν άναγκάζονται να κάνουν νιγτέρια. Πολλά άν' αυτά τα κορίτσια άρρωσταίνονται. Άλλα πάλι χαλούν την όρασή τους, γιατί ποτέ δεν βλέπουν το φώς της ημέρας. Διαφε-



Η Έσθερ Ράλστον, όπως φαίνεται...ντυμένη !...

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ



ΕΤΑ τη θεία λειτουργία, ο γρηάλεος έφημέριος πάτερ-Λεγκράν μπήκε στο ε' λέφο της εκκλησίας, για να τακτοποιήσει τα διάφορα ε' Άγια Σκήνη.

— Άδεια πιά άπ' τους πιστούς ή μικρή εκκλησία του χωριού, ήταν μισοκατεστραμμένη. Το μεγαλύτερο φως της χριστιανικής εκίνησης Κυριακής, έμπανε άπ' τα μικροσκοπικά παράθυρα και μόλις καθόφθονε να τη θαματοποιήσει. Ξαφνικά, μέσα άπ' τη χυμμένη παντοσκατεινά έκείνη, ξεπρόβαλε, σαν σιά, μία φτωχή γυναίκολλα. Ήταν άξιοκατάκριτη και ή εμφάνισή της προκαλούσε τόν οδυτο...

Με τό πρόσωπό της διακοιρόθετο, και με την κοιλιά της έξογκωμένη από την εγκωμιστική, πληρώσει τόν έφημέριο, ούχτηκε στα πόδια του, και μοιροθύρισε με άπάνηση:

- Θά τόν... τοικρεμισόν, πάτερ μου !
- Πούν; ρώτησε ο έφημέριος, σπατάνας.
- Τόν άνδρα μου... Οί Πρόσωποι... Τόν...
- Κ' Ένα βήθη, σπαφορετικό άναφωλήτο της έκοψε τη λαλιά στη μέση...

Συγκληνόμενος ο αγαθός παπάς, έβιασε τη γυναίκα άπ' τα μπράτσα και τήν σήκωσε έπάνω.

— Έξήρησον, τέκνον μου ! τής ειπε με καλοσύνη.  
— Νά, πάτερ μου... τραυίλις ή γυναίκα, σπρωγίζοντας τά δάκρυά της με την ποδιά της. Προσκύτα για κείνους τούς τρεις Πρόσωπους οδύάνους, τόν σκούτσον χήθε τό πρωί οι δικοί μας... Κι' έπειδή ο στρατιωτικός διοικητής δέν έβασσε τούς φρονιάδες, έβαλε κλήρο στους συγκαταναούς μας... Βγήκαν λοιπόν ο Βενιάς, ο Λαζαρίος, κι' ο άνδρας μου... Θά τοικρεμιστούν τόρα αυτοί οι τρεις για άντίποινα και για έκδίκηση... Άχ, σπασε τον, πάτερ μου !

— Μά... τί μπορώ να κάνω έγώ ; μοιροθύρισε ο πάτερ - Λεγκράν, με άνέμεροστη θλίψη.

Κι' ένα δάκρυ κίλισε άπάνω στα χλωμά του μάγουλά.  
— Ύστερα, καθίζοντας με κάσο στό πέτρινο σκαλοπάτι του ε' Λεφού, βύθισε τό αστρογάλλο κεράτι της στις παλάμες του, και' άρχισε να σκεπτεται βαθεία... Μάστιξο ή καρδιά του, μόλις άκουσε για τη συμφορά που θά χριστούσε τούς τρεις αδύωνος έννοιας του... Και ήταν μια συμφορά αυτή, μπρος στην άποια τίποτα δέν μπορούσε να κάνει ο δυστυχής έφημέριος. Είχαριώτος θα φησίεσε τό πάν, για να σώση αυτά τά τρία άδικαταγενημένα πρόβητα του πνευματικού του ποιμνίου... Κοιμιά όμως λύσις δέν βρισκόταν !

— Άλλά πάι, πως ν' άφήση να φύγη έτσι, ή άμωχη αυτή γυναίκα, ή άποια είχε έθρη ή τον ζήτηση τη ζωή του συνζύγου της ; εκ' όμως, πρέπει να τόν σώσω, με κάθε θυσία ν' σκεπτόταν, άτελειομένος.

— Ύστερα, σέ κάποια στιγμή, επί τέλους, ειπε φωναχτά στη γυναίκολλα που δέν σταμάτησε καθόλου να κλάη με λυμώσις:

— Έλα, πήγαινε να ηροιάσις, τέκνον μου... Έχε τις έλπίδες σου στο Θεό, και κάτι θά γίνει !

Γρήγορα κατόπιν τά άμφια της λειτουργίας, τυλίχτηκε διακριτά στο φτωχικό του ούσο, και τράθηκε ίσα στο Δημαρχείο: Έκει είχε ένγκατασταθή ο συνταγματάρχης τών Πρόσωπων οδύάνων, ο όποιος ήταν και στρατιωτικός διοικητής της περιφερείας...

Τό χλωμό πρόσωπο του πάτερ - Λεγκράν, γινόταν χλωμότερο όσο πλησίαζε προς τό Δημαρχείο. Όσο σκεπτόταν τη φοιχη συνέντευξη με τόν συνταγματάρχη, την όποια είχε άποφασίσει, τόσο και' έτριψε από την ταραχή του...

Ο στρατιωτικός διοικητής, καθισμένος στο γραφείο του και έλογοφάροντας μερικά έγγραφα, δέχτηκε ψυχρά τόν γρηάλεο έφημέριο... Και για να τόν δείξη, ότι θά ήταν άκαμπος, τόν ρώτησε με τρυφή και συμφωνώντας τά παλαιά του φρόδια:

— Τί θέλετε, πάτερ ;

πως εγγώνοντα με τό ηλεκτόριο... Όσοις Άλλωστε κ' έλα οι άνδρες του Νέου Κόσμου. Ό ήλιος δέν μπορεί να τούς στείλη τις παρηγορές άκίπτης του. Δέν τόν άφύρουν οι διάφοροι οδοναυθιστές και τά τεράστια έγγοστάσια. Γι' αυτό κίλις οι περισσότεροι Αμερικανοί φοφούν γυαλιά.

Τ' άτελις μύδας τών εσοτήτων είνε τά πιο έφιαλτικά άτελις της Αμερικής. Έκει λέρα, ή έργαζόμεις δουλεύον άνάκατα και ή μοναδική ένχαριστήριος σου είνε τά δηνρά τους. Έρχον την αδικαπτή, ότι κ' αυτές είνε καλύτερες της χριστιανισμοφάνου και δι μοιροθυμίας μία μερα να παήσουν στην δόνη και ν' άποστηθον δόξα και πλοδοσίου θαυμασιών. Η κ. Μαρίς Τουαλί μάλιστα πιστεύει, ότι είνε κ' αυτή εάστέρας πλούτου μεγέθους, άραυ ντόνεια διεξ τις εδνέντες κ' άραυ ή τοικιάτες της θαμίζονται για την άμορφιά τους και τη χάρι τους. Γιατί ότι ;

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

— Όρθα... ήρθα να σάς ζητήσω έπίσκεψη ! τραυίλις ταγαυμένος ο έφημέριος. Σας κινέτω, να χωρίσετε τη ζωή... ο' αϊτούς τούς τρεις δυστυχιωμένους άνδρούτσους... Είνε άθωια... Κι...

— Μπορεί να είνε άθωια, πάτερ, αλλά ο πόλεμος έχει σκληρές άνάγκες ! δίκωψε με τό ύδα υθος ο στρατιωτικός διοικητής. Τά άνταρτικά σωματά σας ή οι κάτοικοι τών χωριών σας, δουλοκρατούν κάθε μέρα άκαρετούς σπατάτες μας !... Πρέπει λοιπόν να τοικρεμισώ μερικούς, για να σωφρονιστούν οι άλλοι !

Ο πάτερ - Λεγκράν διακοιρόντας, προσπάθησε να φέρη μερικά ένχειριστήρια... Όλα όμως, όσα έλεγες, σκούτσωνταν άπάνω στην άμειλητη λογική του διοικητού... Και τέλος, άραυ πείσθηκε, ότι ή προσπάθειές του ήσαν άνίσχυρες, έπαύθησε να σάση τόν ένα τουλάχιστον από τούς τρεις δυστυχείς καταδικούς.

— Παραχωρήστε μου, τουλάχιστον, τη χάρι του Λεγκράν, κίρις συνταγματάρα !... Ο καιμένος έχει τρία άνήλικα παιδιά, και γυναίκα άπάνω στην έγκωμιστική της... Σκεφτήτε τι συμφορά θ' άπλωθή στην οδονογένεια αυτή, μόλις τοικρεμισθή ο μόνος προστάτης της !

Ο στρατιωτικός διοικητής συγκαίνηθη, και έτριψε τα χείρα του με στενωχόρα. Έδειξε όμως κάποιο έγγραφο με σπρωγίδες, στον σκακτό και τρυμμένο έφημέριο και ειπε:

— Δυστυχώς, πάτερ, ή διαταγή τών άνωτέρων μου είνε αιώτηρης και άμετάλητης !... Θά άποτίσω στο καθήκον μου, άν με λυγίση ο οίκτος... Πρέπει να καταλάβετε τη δύσκολη θέση μου, έσις μάλιστα που είσθε και Ιερέυς !... Μάς έμπούτσον οι δικοί σας τρεις οδύάνους !... Άλλως τρεις δικούς σας οδύάνους, πρέπει να θυσιασώμας ν' ήμισ !

Ο πάτερ - Λεγκράν δέν είχε πιά τίποτα άλλο να κάνει, παρά να σηκοθή και να γίνη !

Ότόσο, δέν κοινήθηκε άπ' τη θέα του. Μία λιγώστιχη, βαρειά σκακί άπλόθερε στο γραφείο... Ο στρατιωτικός διοικητής, άρχισε να άντακονή και να διακοφεί...

Κι' άποτίμα, Ξαφνικά, ο πάτερ - Λεγκράν προχώρησε κοντά του, και — σαν να τραυίλιαν — μοιροθύρισε ταπεινά:

— Κίρις διοικητά... έγώ... έγώ δέν έχω ούτε γυναίκα... ούτε παιδιά... ήμια και γέρος... Με δέχστε, σάς παρακαλώ έμένα, στη θέση του Λεγκράν !

Ο συνταγματάρχης σκακίσε... Κοκκίνισε... Και προσηλώνοντας ένα βίβλια βαθείας σκακίσε στην γρηάλεο έφημέριο, μοιροθύρισε:

— Πάτερ, είνε πολύ οδυρό αυτό που μου ζητάτε !... Σκεφθήτε το καλά, γιατί ήμια ψάλλονται άποκασιμένους, παρ' όλη τη θλίψη μου, να έφαρισώ τους καινονομιάς !... Έχω κ' έγω στρατιώτες να προστατεύω, από τις δολοφονικές άποτίσεις !... Προσέξτε καλά, γιατί ο τοικρεμισός θά γίνει !

— Ξέρω πως θά γίνει, κίρις διοικητά ! τραυίλις ο πάτερ - Λεγκράν. Κι' έπιμύον στην παροφάση του. Είλαςστηθήτε λοιπόν να δέχθητε ήμένα, αντί του δυστυχιωμένου οδονοματόχου Λεγκράν !

Ο συνταγματάρχης δέν μίλησε... Ίσως για να κήρη τη συγγένη του, γιατί ήταν κατάλιωτος... Έσπασε τόν τραυίλι, έγραψε κάτι διακριτά, και δίνοντας τό έγγραφο τόν ίσρα ειπε:

— Τόσο ή διαταγή της άπλευθέρωσης του Λεγκράν, πάτερ !... Άλλά ο άρχηγός, στον όποιο θά τη δείξετε, έχει τη διαταγή να φιλιώσει σας !

— Εγχαριστώ ! μοιροθύρισε άλλά ο έφημέριος, βάθοντας στην τσέπη του τό φρεκό έγγραφο.

Κι' έκανε να φύγη... Άλλά τότε ο συνταγματάρχης σηκοθήρε δοθός, στήθηκε σέ στάση εύλαβούς προσοχής και ειπε:

— Μου κάνετε τη μεγάλη τιμή, πάτερ ΜΟΥ, να μου σφίξετε τό χείρι ;

Ανακοιρόντας ο πάτερ - Λεγκράν βούτιζε τό άμειλητο, αλλά τίμιο έκίνο χείρι και άνακοιρόνόμενος ύστερα, ή' έλαφρό ήμια, τράθηκε για τό Κρατηρείο.

Ο άρχηγός, ένας τραυίλις άξιωματικός τών οδύάνων, πήρε άπότα μου τό έγγραφο που τόν ήνε ο Ιερέυς. Και ζωής να καταδεχτή να τού άποδοση τόν χωρετισμό, έσπασε να τό διαβάση...

Όταν όμως τό άποδίασε και σήκωσε τό κεράτι, ή τραυίλις; τού προσώπου του ήζε έφαφανισθή... Και μια έφαφανισ βαθείατος ασθεσιαυ και θαυμασιου προς τόν ταπεινό έφημέριο, ήταν χυμνή στη μορφή του.

— Ηεράτε μέσα, πάτερ μου ! τού ειπε.

Και τόν χωρήσεσε στρατιωτικά, σαν να ήταν άνώτερος του στό βαθμό...

Μισή ώρα άργότερα, ο κατάδικος Λεγκράν είχε άποφύλασθή... Κι' αϊτός και οι συγκαταναοί του πίστευαν, ότι τού χωρήσεσε ή ζωή έπειδή είχε μωρά παιδιά και γυναίκα έγκω...

Μιά ώρα όμως άργότερα καθήστηκε στο χωριό ή μεγάλη θεοσία του έφημέριου. Ο οδύάνος και ληροτής παπάς τους είχε τοικρεμισθή μαζί με τούς δυο άλλους στην αλή του Κρατηρείου, πληρώνοντας με τη ζωή του τη ζωή τού Λεγκράν !



— Άχ, σπασε τον, πάτερ μου, σπασε τον !...